

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku E. P.
przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi Orzekania o Niepełnosprawności w
Województwie (...)
o ustalenie stopnia niepełnosprawności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 września 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Okręgowego w P. z
dnia 30 marca 2015 r., sygn. akt VII Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację E. P. od wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 8 lipca 2014 r., którym zmieniono orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności z dnia 16 listopada 2012 r. w ten sposób, że wnioskodawczynie została zaliczona do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności; ustalono symbol przyczyny niepełnosprawności 05R, stopień niepełnosprawności na okres do dnia 31 sierpnia 2015 r. oraz że orzeczony stopień niepełnosprawności datuje się od dnia 8 sierpnia 2012 r., a niepełnosprawność istnieje od urodzenia. Na podstawie art. 382 k.p.c., Sąd Okręgowy uznał ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego w zakresie ustalenia daty powstania niepełnosprawności w orzeczonym stopniu za własne, a w braku

wniosków dowodowych apelującej, nie znalazł podstaw do uzupełnienia materiału dowodowego z urzędu.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej została oparta na podstawie naruszenia § 13 ust. 2 i § 14 ust 3-6 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1110) oraz art. 3 ust. 1 i art. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721 ze zm.) oraz art. 233 § 1 w związku art. 382 i 385 k.p.c. wobec nierozważenia w sposób wszechstronny zebranego w sprawie materiału dowodowego, dowolną jego ocenę, w szczególności przez uznanie, że w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do ustalenia daty powstania stopnia niepełnosprawności, art. 378 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie wszystkich zarzutów wskazanych w treści apelacji oraz dalszych pismach procesowych oraz art. 224 k.p.c., przez jego błędne zastosowanie i przedwczesne zamknięcie rozprawy oraz wydanie wyroku w sprawie niedostatecznie wyjaśnionej do rozstrzygnięcia.

Przedstawiając okoliczności uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania, skarżąca wskazała, że w sprawie powstało istotne zagadnienie prawne, którego nie rozważył ani Sąd Rejonowy, ani Sąd Okręgowy, a mianowicie, „czy w przypadku niepełnosprawności, która trwała od urodzenia, należy określić stopień niepełnosprawności biorąc pod uwagę stan zdrowotny powódki, na podstawie pełnej dokumentacji medycznej, tj. faktyczną datę pojawienia się w tym przypadku umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, czy też w takiej sytuacji należy bez uzasadnienia wskazania konkretnej daty przyjąć dzień złożenia wniosku jako dzień ustalenia stopnia niepełnosprawności w sytuacji gdy od daty ustalenia stopnia niepełnosprawności przysługują powódce uprawnienia, z których nie może skorzystać, mimo że z dokumentacji lekarskiej wynika, w szczególności opinii biegłych, że stan powódki był niezmienny od kilku lat i w takiej sytuacji należy domniemać, że kwalifikowała się do uznania jej stanu niepełnosprawności do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności przed dniem złożenia wniosku”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie został oparty na żadnej z tych przesłanek. Przyczyną wniesienia skargi skarżąca uczyniła problem bez znaczenia jurydycznego, a odnoszący się wyłącznie do ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów, co – jak wynika z art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. – nie stanowi przedmiotu kontroli kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).